

Manaiththakka Manbudaiyal

Dr. N. S. K. Sangeethratha, Assistant Professor of Tamil, Thiagarajar College, Madurai, Tamil Nadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0297-3100>

DOI: 10.5281/zenodo.10511756

Abstract

Life is not about living! Living life successfully is Life! Love is the foundation of life! The shield of life is (Aram) Virtue. When a life partner comes into one's life, everything that belongs to him becomes theirs. Selfishness should be avoided and maintenance of other's welfare becomes important. What belongs to one becomes theirs when they are getting married. At that time, what is for them in their life is for the next generation. A wife is an auspicious symbol of married life because she is the one who heads the house. Therefore, she is called Illal. In Tamil society, maintaining a home well is a virtue which is why she is more important in married life. Women are much more responsible in household duties. The Tamil women have followed moral codes of life. They stick to the codes of life and exhibit virtues in their lives. Hence, the purpose of this article is to study the characteristics of such women as having love, patience, compromise, tolerance, sacrifice, bravery, responsibility, caring for elders, hospitality and instruction through select works from Tamil literature.

Keywords: Women, Kindness, Hospitality, Personality, Tamil Literature.

References

- [1] Rama Subramaniam, V.T. *Silapathikaram*. Thirumagal Nilaiyam, Chennai, 2009.
- [2] Rama Subramaniam, V.T. *Puranaanuru*. Thirumagal Nilaiyam, Chennai, 2000.
- [3] Gothandam, G. M. Dr. *Thiukkural*. New Century Book House, Chennai, 2011.
- [4] Singaravadivelan, Arra. *Iyngurunuru*. Kovilur Madalayam, Kovilur, 2003.
- [5] Thamillanal. *Tamil Illakiya Varalaru*. Meenatchi Puthaga Nilaiyam, Madurai, 2014.
- [6] Thirugnanasambantham, S. *Tholkappiyam Porulathigaram moolamam uraiyum*. Kathir Pathippagam, Thiruvaiyyaru, First Edition – 2011.
- [7] Nagarasan, V. *Kurunthogai*. New Century Book House Pvt. Ltd., Chennai, First Edition -- 2004.
- [8] Subramaniya Bharathiyar. *Barathiyar Gnana Padalgal*. Wiki Source. <http://tinyurl.com/mhw3cpp9> Accessed 23.09.2023.
- [9] Meyyappan. *Bharathiyar Kavithaigal*. Manivasagar Pathipagam, Chennai, 2000.

Author Contribution Statement: NIL.

Author Acknowledgement: Nil

Author Declaration: Nil

The content of the article is licensed under <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> International License.

பாண்டியன் மகளிர் ஆய்வு இதழ்
மதிப்பாய்வு செய்யப்படும் இதழ்

Volume 3, Issue 2, November 2023

E-ISSN – 2583-715X

மனைத்தக்க மாண்புடையாள்

முனைவர் ந. செ. கி. சங்கீராதா, தமிழ்த்துறை, தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0297-3100>

DOI: 10.5281/zenodo.10511756

ஆய்வுச் சுருக்கம்

வாழ்க்கை என்பது வாழ்ந்து போவதல்ல! வாழ்ந்து நிற்பது!. இல்வாழ்க்கையின் அடித்தளம் அன்பு! மேல்தளம் அறம்! வாழ்வில் ஒரு துணை வரும்போதுதான் தனக்கானது எல்லாம் தங்களுக்கானதாகிறது. தன்னலம் மறந்து தன்னைச் சார்ந்தவர் நலம் பேணப்படுகின்றது. மனைவாழ்வில் மக்கட்பேறு கிட்டும்போது தங்களுக்கானது அவர்களுக்கானதாகிறது. வளர்ந்து வரும் வாழ்க்கையில் அவர்களுக்கானது இப்பொழுது அடுத்தவர்களுக்கானதாகிறது. தன்னலம் மறந்து பொதுநலமாகிறது. மனைவாழ்க்கைக்கு மங்கலமாக இருப்பவள் மனைவி. இல்லத்தை ஆள்பவள் என்பதாலே இல்லாள் எனப்படுகிறாள். இல்லத்தைச் சிறப்பாக நடத்துவதே ஒரு அறம் அதனால்தான் அது இல்லறம் எனப்படுகின்றது. இல்லறக் கடமைகளில் பெண் அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறாள். பெண் என்றாலே பேணும் தன்மையுடையவள். அத்தகைய பெண்களிடம் காணப்படும் அன்புடைமை, பொறுமை, விட்டுக்கொடுத்தல், சகிப்புத்தன்மை, தியாகம், வீரம், பொறுப்புணர்வு, பெரியோரைப் பேணல், விருந்தோம்பல், அறிவுறுத்தல் ஆகிய பண்புநலன்களை இலக்கியங்கள் வாயிலாக ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

குறிப்புச்சொற்கள்: பெண்கள், கருணை, விருந்தோம்பல், ஆளுமை, தமிழ் இலக்கியம்.

முன்னுரை

பெண் என்றாலே பேணும் தன்மை உடையவள். தன்னை மட்டுமன்றி தான் சார்ந்த அத்துணைபேரையும் காக்கும் திறன் கொண்டவள். காலந்தோறும் தமிழிலக்கியங்கள் பெண்ணின் பெருமையைக் கொண்டாடி மகிழ்கின்றன. இல்வாழ்க்கையின் மங்கலம் மனைவி. அறனெனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை எனின் வாழ்வின் அறனாக மட்டுமன்றி அரணாகவும் இருப்பவள் மனையாள். மனையை விளங்கச் செய்வள் என்பதால் மனைவி!. இல்லத்தை ஆள்பவள் என்பதால் இல்லாள்!. பேணும் தன்மை உடையவள் என்பதால் பெண்!. சகிப்புத்தன்மை அதிகம் கொண்டிருப்பதால் சகி! இவையெல்லாம் பெண்ணிற்குச் சொல்லும் அடைமொழிகள் மட்டுமன்று அடையாளப்படுத்தும் மொழிகளாகும். அதனால்தான் வள்ளுவப்பெருந்தகை 'வாழ்க்கைத் துணைநலம்' என்று பெயரிட்டார். 'மனையறத்தின் வேர்' என்றார் சேக்கிழார்பெருமான். அத்தகைய மனையாளின் மாண்புகளை ஆய்ந்து விரித்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் மையமாகும்.

இனிய இல்லறம்

இல்லறம் என்பது குடும்பம், சமுதாயம், துறவறம், வீடுபேறு என்ற ஒரு நீண்ட வாழ்க்கை நடைமுறையின் முதல் படி. ஒரு குடும்பத்தோடு நிற்கும் ஒன்றல்ல இனிய இல்லறம்.

‘இல்லறம்’ என்பது வீட்டிலிருந்து வாழும் அறநெறி என்னும் பொருளாகும். இல்லற வாழ்வே மக்களை மாக்களினின்றும் வேறு பிரித்து உயர்த்துவதாகும். (இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், ப. 54)

திருமணமாகி தலைவன் இல்லம் சென்று மீண்ட தலைவியைப் பார்த்து அவளது தோழி நலம் விசாரிக்கின்றாள். அப்போது தலைவன் நாட்டு தண்ணீர் எத்தகையது என வினவுகிறாள். அதற்குத் தலைவி, ஒருமுறை நானும் தலைவனும் இடைச்சுரம் சென்றுகொண்டிருந்தபோது எனக்குத் தண்ணீர் தாகம் ஏற்பட்டது. அங்கே ஒரு குளம் தென்பட்டது. அதில் அழகிய இலைகள் உதிர்ந்து காணப்பட்டன. முலம் மான் உண்டு கலங்கிய எஞ்சிய நீரே இருந்தது. அதனை எடுத்துப் பருகிய எனக்கு அந்த நீர் நமது வீட்டு தேன் கலந்த பாலைக் காட்டிலும் இனிமையாக இருந்தது என்றாள். தலைவன் அருகிலிருக்கும் போது கழனித்தண்ணீர் கூட தலைவிக்கு கரும்புச் சாறாக இனிக்கின்றது. தலைவன்பால் தலைவி கொண்ட அன்பு எத்தகைய குறையையும் நிறைவாகவே பேச வைக்கின்றது. தோழி கேட்கிறாள். தலைவன் ஊரில் தண்ணீர் உப்புக்கரிக்குமாமே என்று தோழி கேட்கிறாள் தோழி, அதற்கு அந்தத் தலைவி, பாலும், தேனும் கலந்த நீரினும் இனிமை எங்கள் ஊரின் (தலைவன் ஊர்) பள்ளங்களில் இலைகள் உதிர்ந்து கிடக்கும் மான் உண்டு எஞ்சிய கலங்கிய நீர் என்கிறாள். மான் உண்டு எஞ்சிய நீர்தான் இருந்தாலும் தலைவனது ஊரின்கண் இருப்பதால், அது தலைவிக்குப் பாலும் தேனும் கலந்த நீரினும் இனிமையாக உள்ளதாம்.

தேன் மயங்கு பாலினுமினிய அவர்நாட்

உவலைக் கூவற் கீழ்

மானுண் டெஞ்சிய கலுழிநீரே (ஐங்., பா. 5)

இல்வாழ்க்கையின் சிறப்பே தான் சார்ந்த அவர் மட்டும் இனிதல்ல. அவர் சார்ந்த அனைத்தும் இனிது என்றாகிவிடுகிறது. இத்தகைய இல்லறத்தின் இனிய காட்சியினை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் வாயிலாகக் காணலாம்.

மறிஇடைப்படுத்த மான்பிணை போல

புதல்வன் நடுவணன்ஆக, நன்றும்

இனிதுமன்ற அவர் கிடக்கை, முனிவுஇன்றி

நீலநிற வியலகம் கவைஇய

ஈனும் உம்பருங் பெறலருங்குரைத்து (ஐங்., பா. 401)

தலைவனும் தலைவியும் தம் புதல்வனை நடுவில் கிடத்தி இருமருங்கிலும் அவர்கள் படுத்திருக்கின்றனர். இந்தக் காட்சியை செவிலித்தாய் பார்த்து நற்றாயிடம் கூறுகின்றாள்.

அவர்கள் படுத்திருந்த நிலை, மான் தண் பிணையோடு குட்டியை நடுவில் போட்டு கிடத்தியிருந்தது போல் இருந்தது. இந்த இன்பம் நிலவுலகிலும் கிட்டாது. வானுலகிலும் கிட்டாது என செவிலித்தாய் அக்காட்சியைக் கண்டு அக மகிழ்ந்து கூறுகிறாள்.

இம்மையாகி மறுமையாகினும் நீயாகிய என் கணவரே!

நானாகிய நின் நெஞ்சு நேர்பவளே (குறுந்., பா. 49)

தலைவன் மேல் மிக்க அன்பு கொண்ட தலைவி, தலைவனைப் பார்த்து இந்தப் பிறவி மட்டுமன்று அடுத்த பிறவியிலும் நீங்கள்தான் என் கணவராக வேண்டும் என்கிறாள். அதே சமயம் அடுத்த பிறவியிலும் நான்தான் தங்களது மனைவியாகவேண்டும் என்று சொல்லாமல், தங்களது நெஞ்சுக்கு இனிமையானவளாக இருக்க வேண்டும் என்கிறாள். இது தலைவியின் அன்பின் உச்சமாகும்.

மெனக்கிடுதல்

தலைவனுக்காகத் தலைவி உணவு சமைக்கிறாள். இதுவரை சமையல் அறிந்திடாதவள். கணவனுக்காக உணவு சமைத்திடவேண்டும் என்ற எண்ணம், அவனுக்குப் பிடித்ததாக இருக்க வேண்டும் என்ற பரிதவிப்பு, அவன் வருவதற்குள் சீக்கிரம் முடிக்க வேண்டும் என்ற வேகம் இவை எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து தலைவியைப் துரிதப்படுத்துகின்றன. மோர்க்குழம்பு செய்கிறாள். கெட்டியாக உள்ள தயிரைப் பிசைந்துகொள்கிறாள். தயிர் பிசைந்த கையினை கழுவாமல் அப்படியே கட்டியிருந்த பட்டுப்புடவையில் தடவிக்கொள்கிறாள். அடுப்பில் தாளிக்கும்போது புகை வருவதால் கண்கள் சிவந்துவிடுகின்றன. புகையால் படியும் கரியும் முகத்தில் ஆங்காங்கே படிந்துள்ளன. இவ்வளவு பாடுபட்டு செய்த உணவினை கணவன் வந்தவுடன் பரிமாறுகிறாள். அவன் நன்றாக உள்ளது என்றவுடன் அவளது முகம் முன்னைக்காட்டிலும் அதிகப் பொலிவுடன் காணப்பட்டது. இதனை,

முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

கழுஉறு கலிங்கம் கழாஅது உடிக்

குவளை உன்கண் குய்ப்புகை கமழ்த்

தான் துழந்தட்ட தீம்புளிப் பாகர்

'இனிது' என கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே (குறுந்., பா. 167)

இங்ஙனம் தலைவனுக்காக தலைவி மெனக்கிடுதல் சங்க இலக்கியத்தில் காட்சிபடுத்தப்பட்டுள்ளது. அதனால்தான்,

மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை

எனைமாட்சி தாயினும் இல் (குறள் - 52)

என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. இல்லறத்திற்கு விளக்கு இல்லாள் என்பதனை, மடந்தை இல்லா மனை பாழே! என்கிறார் ஔவையார்.

கற்றுக்கொடுத்தல்

‘பெண்ணின் பெருமை’ பேசிய திரு.வி.க., நான் முரட்டுக்குணமுடையவன், பிடிவாதக்காரன் திருக்குறள் படித்திருந்தும் என் குணம் மாறவில்லை என்று கமலாம்பிகையை கைபிடித்தேனோ அன்றே எனது குணநலன்கள் எல்லாம் மாறிவிட்டன. கமலாம்பிகை திருக்குறள் படிக்கவில்லை. எனக்குத் திருக்குறள் பாடமாகவே விளங்கினாள் என்று தனது மனை வாழ்க்கையைச் சிறப்பித்தவள் மனைவி கமலாம்பிகை என்கிறார். (வழி காட்டும் வள்ளுவம், ப.60)

காந்தியடிகளிடம் ஒருமுறை இந்த உண்ணாநோன்பு, சத்தியாகிரகம் இவற்றை எங்கிருந்து கற்றுக் கொண்டீர்கள்? என்றதற்கு காந்தியடிகள், உண்ணாநோன்பினை தனது தாயிடமிருந்தும் சத்தியாகிரகத்தை எனது மனைவி யிடமிருந்தும் கற்றுக்கொண்டேன் என்றாராம். (சத்தியசோதனை, ப.125) ‘என் வாழ்க்கையே என் செய்தி’ - காந்தியடிகள். (My Life is my Message) கற்றுக்கொடுத்தார் கஸ்தூரிபாய், கடைபிடித்தார் காந்திஜி. இல்லறம் என்பது பள்ளிக்கூடமல்ல!. அது ஒரு பயிற்சிக் கூடம்!.

சங்கப் புலவர் பிசிராந்தையாரிடம் வயதாகியும் வெள்ளைமுடியில்லாமல் (நரையின்றி) இருக்கக் காரணம் யாது? என்று வினவியதற்கு, மாட்சிமை பொருந்திய என் மனைவியும் அறிவார்ந்த மக்களும், சான்றோர்கள் நட்பும் என்கிறார்.

யாண்டு பலஆகினும் நரைஇல ஆகுதல்

மாண்ட என் மனைவியோடு மக்களும் நிரம்பினர் (புறம்., பா. 191)

இதில் முதலில் இடம் பெறுவது மாண்புடைய மனைவி ஆகும். வள்ளுவப் பெருந்தகையும் இல்லது என் இல்லவள் மாண்பானால்? என வினவுகிறார். அதனால்தான்,

அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை யாற்றின் புறத்தாற்றிற்

போலும் பெறுவது எவன் (குறள் - 46)

என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. பெண்ணின் நல்லாளொடு பெருந்தகை இருப்பதால் மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம். எண்ணில் நல்ல கதிக்கு யாதும் ஓர் குறைவில்லை என்கிறார் திருஞானசம்பந்தர். அறத்தின் நாயகன் இராமனுக்கு மணிமுடிசூட்டுவதற்கான காரணங்களை நிரந்தினிது கூறும்போது, ‘பெரும்புகழ்ச் சானகி ஆம் நல்லாள்’ என மனைவி நல்லவளாக விளங்கும் மாண்பினைச் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

விட்டுக்கொடுத்தல்

பாரதி ஒரு தீர்க்கதரிசி! ஆனால் குடும்பச் தீர்த்த தரிசியா என்றால், கேள்விக்குறியே? ஒருமுறை சமைப்பதற்காக செல்லம்மாள் அக்கம்பக்கம் கடன் வாங்கி வைத்திருந்த அரிசி பருப்புகளை எடுத்து முற்றத்தில் திரியும் சிட்டுக்குருவிகளுக்கு இட்டுச் சென்றவர் பாரதி! அதனை பார்த்தது விட்டுச் சென்றவள் செல்லம்மா! பார்த்து... விட்டுச்... சென்றவள் செல்லம்மா!...

பாண்டியன் மகளிர் ஆய்வு இதழ்
மதிப்பாய்வு செய்யப்படும் இதழ்

Volume 3, Issue 2, November 2023

E-ISSN – 2583-715X

காக்கை குருவி எங்கள் சாதி – நீள்

கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்

நோக்க நோக்க களியாட்டம் (காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி, பா. 3)

பாரதிக்கு ஒவ்வொரு கவிதையும் ஒரு குழந்தை! செல்லம்மாவிற்கு ஒவ்வொரு குழந்தையும் ஒரு கவிதை! விட்டுத்தரும் இல்லறம்தான் மகிழ்ச்சியைக் கொட்டித்தரும்!.

விருந்தோம்பல்

இல்லறக் கடமைகளிலே தலையாயது விருந்தோம்பல். தமிழரின் தனிச்சிறப்பு விருந்தோம்பல் பண்பாடு. விருந்து என்றால் புதுமை, புதியவர் என்று பொருள். 'விருந்தே புதுமை' என்கிறார் தொல்காப்பியர். தமக்கு அறிந்தவர்கள் மட்டுமன்றி அறியாதவர்களையும் விருந்தினர்களாக சங்ககால மக்கள் பேணிக் காத்தனர். இதனை,

விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்

பிறவும் அன்னகிழவோள் மாண்புகள் (தொல். கற்பு., நூ. 11)

விருந்தினரை உபசரிப்பதும், சுற்றத்தை நல் முறையில் பேணுவதும் இல்லறப் பெண்களின் மாண்புகள் எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் விருந்து போற்றும் இல்லறத்தான் பசிப்பிணி மருத்துவன் என்று சிறப்பிக்கப்படுகிறான். 'பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம் அணித்தோ? சேய்த்தோ? கூறுமின் என்கிறான் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன்.

யான்வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய!

பாணர் ! காண்க, இவன் கடும்பினது இடும்பை;

யாணர்ப் பழுமரம் புள்இமிழ்ந் தன்ன

ஊனொலி அரவந் தானும் கேட்கும்;

பொய்யா எழிலி பெய்விடம் நோக்கி

முட்டை கொண்டு வற்புலம் சேரும்

சிறுநுண் எறும்பின் சில்லொழுக்கு ஏய்ப்பச்,

சோறுடைக் கையர் வீறுவீறு இயங்கும்

இருங்கிளைச் சிறாஅர்க் காண்டும்; கண்டும்,

மற்றும் மற்றும் வினவுதும், தெற்றெனப்;

பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்

அணித்தோ? சேய்த்தோ? கூறுமின், எமக்கே. (புறம்., பா. 174)

கிள்ளி வளவன் தனது நண்பன் சிறுகுடி கிழான் பண்ணனைப் பற்றிப் பாடிய பாடல். பண்ணனைத் தேடி பரிசில் பெறச் செல்லும் பாணன் கூறிய கூற்று இது.

நல்லியக்கோடனிடம் பரிசில் பெற நாடிச்செல்லும் பாணனை அந்த ஊரின்கண் வீட்டிலுள்ள பெண்கள் தங்கள் குழந்தைகள் வாயிலாக அழைத்துவரச்செய்து வெண்சோற்றில்

பாண்டியன் மகளிர் ஆய்வு இதழ்
மதிப்பாய்வு செய்யப்படும் இதழ்

Volume 3, Issue 2, November 2023

E-ISSN – 2583-715X

நண்டோடு சேர்த்து சமைத்துக் கொடுத்து விருந்து உபசரித்தனர் என்று சிறுபாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது.

சிலப்பதிகாரத்தில், கண்ணகியிடம் மீண்டு வந்த கோவலன் தனது செயலுக்கு வருத்தம் தெரிவித்தான். அதற்கு, கண்ணகி விருந்தினர்களுக்கும் துறவிகளுக்கும் அந்தணர்களுக்கும் உபசரித்து உணவளிக்கும் பேற்றினைக் கோவலனைப் பிரித்திருந்த காலத்தில் தான் இழந்ததாக குறிப்பிடுகிறாள் என்று விருந்தோம்பலின் சிறப்பை,

அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்

துறவோர்க் கெகிர்தலும், தொல்லோர் சிறப்பின்

விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை (சிலப்பதி., கொலைக்களக்., வரி. 71-73)

என்று இளங்கோவடிகள் பதிவு செய்துள்ளார்.

கொடையின் சிறப்பு

உலகியலில் கொடை என்பது ஆண்களுக்குரியதாகவே காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. பெருஞ்சித்திரனார் என்ற சங்கப் புலவர் குமணன் தந்த பரிசுப் பொருட்களை தனது மனைவியிடம் கொடுத்து இதை சேர்த்து வைக்காதே! அடுத்த அரசரைப் பார்க்கும் வரை வைத்திராதே! எல்லோர்க்கும் கொடு என்கிறார்.

நின் நயந்து உறைநர்க்கும், நீ நயந்து உறைநர்க்கும்

பன்மாண் கற்பின் நின் கிளை முதலோர்க்கும்

நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும்

இன்னோர்க்கு என்னாது, என்னொடும் சூழாது

பல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது, நீயும்

எல்லோர்க்கும் கொடுமதி ! மனை கிழவோயே! (புறம்., பா. 163)

என்கிறார். என்னிடம் அனுமதி பெறாமல் உன்னிடம் வந்து இரப்பவர்களுக்கு கொடுத்து உதவுக. உன்னை விரும்பிய சுற்றமும், நீ விரும்பிய சுற்றமும், உனக்கு உதவியோர்க்கும் கொடுத்துதவுக. மேலும், இன்னார் எனக் கருதாது அதாவது, வேண்டியவர்கள் வேண்டாதவர்கள் என எண்ணாமல் எல்லோர்க்கும் கொடு என்கிறார். இதிலுள்ள நயம் என்னவெனில், கொடைப்பேற்றின் சிறப்பினை மனைவிக்கும் அளிக்கிறார்.

நிறைவுரை

பெண் என்பவள் தனக்காக வாழ்ந்ததைவிட தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்காக வாழ்ந்ததுதான் சரித்திரமாகின்றது என்பதை இக்கட்டுரை வாயிலாக உணர முடிகின்றது. தலைவன்மேல் கொண்ட அன்பு அவன் சார்ந்த அனைத்திலும் பிரதிபலிக்கின்றது. பெண்ணிடம் காணலாகும் மாட்சிமைகளாக குறையையும் நிறைவாகக் காணல், மெனக்கிடுதல், விருந்தோம்பல், விட்டுக்கொடுத்தல், தன்னலம் கருதாத சேவை, அறிவுறுத்தல், ஆலோசனை வழங்குதல் போன்ற பல்வகையான பண்பு நலன்களை தொல்காப்பியம், சங்க

இலக்கியம் முதற்கொண்டு சிலப்பதிகாரம், நீதிஇலக்கியம், பாரதியார் கவிதைகள் வாயிலாக உய்த்துணர முடிகின்றது.

குறிப்பு நூல்கள்

- [1] இராமசுப்பிரமணியம் வ.த. (உ.ஆ.). சிலப்பதிகாரம். திருமகள் நிலையம், சென்னை, 2010.
- [2] இராமசுப்பிரமணியம் வ.த. (உ.ஆ.). புறநானூறு. திருமகள் நிலையம், சென்னை, 2000.
- [3] கோதண்டம், கோ. மா. முனைவர். திருக்குறள். நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2011.
- [4] சிங்காரவடிவேலன், அர. (உ.ஆ.). ஐங்குறுநூறு. கோவிலூர் மடாலயம், கோவிலூர், 2003.
- [5] திருஞானசம்பந்தம், ச. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம். கதிர்பதிப்பகம், திருவையாறு, பதிப்பு - 2011.
- [6] நாகராசன், வி. (உ. ஆ.). குறுந்தொகை (மூலமும் உரையும்). நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, முதல்பதிப்பு - 2004.
- [7] சுப்ரமணிய பாரதியார். பாரதியாரின் ஞானப் பாடல்கள். விக்கி ஆதாரம். <http://tinyurl.com/mhw3cpp9> 23.09.2023ல் அணுகப்பட்டது.
- [8] மெய்யப்பன். (ப. ஆ.). பாரதியார் கவிதைகள். மணிவாசகர் பதிப்பகம். சென்னை, 2000.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இல்லை

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை: இல்லை

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை என்று உறுதிமொழி அளிக்கிறேன்.

இக்கட்டுரை கிரியேட்டிவ் காமன்சு ஆட்ரிபியூசன் 4.0வின்

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> கீழ் பன்னாட்டு உரிமம் பெற்றுள்ளது.